

могла захистити та відстояти в суді своє конституційне право на рівні з іншими.

Законодавче закріплення судового прецеденту, на наш погляд, сприяло б більш швидкому та ефективному вирішенню спорів, кращому мотивуванню судових рішень, оскільки кожен суддя матиме основу вирішення конкретної справи, а отже, й чітке уявлення про можливість застосування тієї чи іншої норми права в певній категорії справ.

Література

1. Цивільний кодекс України: станом на 16 квітня 2017 року // Відомості Верховної Ради України. – 2017. – Ст. 1270-1272.

2. Череватюк В.Б., Лисенко О. Судовий прецедент: перспективи в Україні Матеріали IV Міжнародної науково – практичної конференції «Людина, суспільство, держава: правовий вимір в сучасному світі»: 27 лютого 2014 року. – С. 113-115.

3. Американська практика: Чим може допомогти Україні судовий прецедент від 15.12.2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://112.ua/>.

4. Сахнюк В.В. Роль та місце судового прецеденту у системі джерел національного права // Молодий вчений. – № 5.1 (45.1). – 2017. – С. 119-122.

УДК 340:11/378.1(043.2)

Заросило В. О., д.ю.н., професор,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

НЕДОЛІКИ В РОБОТІ НАЦІОНАЛЬНОГО АГЕНТСТВА ЗАПОБІГАННЯ І ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ ТА ШЛЯХИ ЇХ УСУНЕННЯ

Відповідно до Закону України «Про запобігання корупції» в Україні створено Національне агентство запобігання і протидії корупції. За законом Національне агентство з питань запобігання корупції повинно складатися з п'яти членів. У грудні 2015 року та березні 2016 року Кабінет Міністрів України призначив чотирьох членів НАЗК, відібраних конкурсною комісією у складі представників державних органів та громадськості. П'ятий член НАЗК до сих пір не відібраний та не призначений. Агентство офіційно розпочало свою роботу 15 серпня 2016 року.

Слід зазначити, що діяльність Національного агентства запобігання і протидії корупції піддається справедливій критиці. Окремі науковці стверджують, що склад Національного агентства засвідчив свою неспроможність належним чином виконувати важливі антикорупційні функції, які на нього покладені. Перш за все Національне агентство

запобігання і протидії корупції до сьогодні не впорядкувало систему перевірки декларацій, а окремі декларації, які перевірялися підлягають повторній перевірці, про що свідчать засоби масової інформації.

Останні заяви громадянки Соломатіної Г.Ж. про те, що в самому Національному агентстві запобігання і протидії корупції існує корупція підтверджує такі прогнози

Крім того існує системна проблема, яка пов'язана із запуском в 2016 році та функціонуванням у 2017 році Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування.

Досить часто у системі електронних декларацій виникають збої і тому вона не завжди надійна. При цьому слід враховувати також вибіркковість окремих контрольних дій Національного агентства при перевірці декларацій.

Таким чином, діяльність Національного агентства запобігання і протидії корупції стала предметом критики як політиків так і засобів масової інформації.

На сьогодні існують пропозиції щодо змін в законодавстві, а конкретно до Закону України «Про запобігання корупції», які б могли допомогти активізувати діяльність НАЗК.

Пропонується збільшення кількості членів Національного агентства запобігання і протидії корупції з тим, щоб їх можна біло замінювати

Однією з вимог є пропозиція про те, що члени Національного агентства запобігання і протидії корупції повинні мати вищу юридичну освіту та стаж роботи в галузі права не менше п'яти років. Щодо інших вимог (наприклад, наявність досвіду роботи на керівних посадах) то вони є недоцільними, оскільки надмірно звужують коло кандидатів на посади членів НАЗК.

Пропонується також внести зміни до складу конкурсної комісії з відбору членів НАЗК, а саме замінити в складі комісії керівника Нацдержслужби за посадою на особу, визначену Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини. Решта складу комісії залишається без змін: по одному представнику від Верховної Ради України, Президента України та Кабінету Міністрів України, а також чотири особи, запропоновані громадськими об'єднаннями.

Крім того, пропонується встановити додаткові вимоги до громадських об'єднань, які можуть висувати кандидатів до складу конкурсної комісії, та до самих кандидатів. Перші повинні мати підтверджений досвід роботи у сфері запобігання корупції не менше двох років, а особи, запропоновані зазначеними громадськими об'єднаннями до складу конкурсної комісії, повинні мати не менше трьох років підтвердженого досвіду роботи у сфері запобігання корупції.

Відбір осіб до складу комісії від громадських об'єднань

здійснюватиметься не шляхом проведення зборів, які засвідчили свою неефективність та інколи маніпулятивність, а шляхом проведення відкритого рейтингового інтернет-голосування у визначеному Кабінетом Міністрів порядку.

Членами конкурсної комісії, можуть бути лише особи, що мають бездоганну ділову репутацію, високі професійні та моральні якості, суспільний авторитет. Членами конкурсної комісії не можуть бути особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування.

Усувається прогалина чинного Закону щодо строку повноважень конкурсної комісії або її членів. Передбачається, що строк повноважень члена конкурсної комісії становить два роки та може бути припинений достроково за ініціативою органу або особи, що визначили такого члена конкурсної комісії, або за власною ініціативою члена конкурсної комісії.

В цілому ці та інші пропозиції певною мірою можуть сприяти активізації діяльності Національного агентства запобігання і протидії корупції.

УДК 349.3(043.3)

Казанчан А., к.ю.н.,
Херсонський державний університет, м. Херсон, Україна

ПОНЯТТЯ ТА ВИДИ ПРИНЦИПІВ ПРАВА СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УКРАЇНИ

З моменту проголошення незалежності України тривають дискусії щодо різних аспектів права соціального забезпечення громадян, в т.ч. й щодо принципів права соціального забезпечення. Вони є важливими для обґрунтування й вибору шляхів, напрямів розвитку системи соціального забезпечення, розвитку й становлення науки права соціального забезпечення, для прийняття доцільних, ефективних, діючих законодавчих актів в цій сфері, здійснення ефективної практичної діяльності в цій сфері.

Під принципами права соціального забезпечення розуміють: керівні засади, ідеї, які зумовлені об'єктивними закономірностями існування, рівнем розвитку суспільства, і визначають зміст і спрямованість правового регулювання (Н.Б. Болотіна) [1, с. 128]; основні засади, вихідні ідеї, що відображають суттєві положення права і закріплені (легалізовані) в нормативно-правових актах або виведені зі змісту та смислу законодавства чи сформульовані юридичною практикою (Б.І. Сташків) [2, с. 119]; правові засади, які визначають сферу правового регулювання права соціального забезпечення, порядок та умови встановлення прав та обов'язків суб'єктів, юридичний механізм забезпечення їх прав та